

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 195/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 16 grudnia 2021 roku sygn. akt II K 704/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.		jednorazowe podanie jednej tabletki P. uspokajającego (suplementu diety do stosowania tylko dla osób dorosłych) zdrowemu dziecku w wieku 6, 7, 9 lat nie narażało takiego dziecka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu	1. opinia biegłego lekarza pediatry T. O.	karta 651 - 653
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	1. opinia biegłego lekarza pediatry T. O.	opinia nie budząca zastrzeżeń pod względem fachowości i rzetelności; jako pochodząca od osoby kompetentnej i obiektywnej, nie zainteresowanej korzystnym rozstrzygnięciem sprawy na rzecz którejkolwiek ze stron postępowania zasługuje na walor w pełni wiarygodnej,		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, polegającego na na błędnej ocenie zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego, w szczególności na niedostatecznym uwzględnieniu materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania przygotowawczego, wskazującego na sprawstwo oskarżonych D. D. (1) i R. D. oraz niesłusznym uznaniu, że zebrany materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, że oskarżeni wyczerpali</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>znamiona przestępstw z art. 160 & 2 k.k., co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie prowadzi do przeciwnej konstatacji</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut dopuszczenia się przez sąd pierwszej instancji błędu w ustaleniach faktycznych poprzez dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego i bezpodstawne uznanie, że tenże nie daje podstaw do uznania iż inkryminowanymi zachowaniami oskarżeni D. D. (1) i R. D. zrealizowali znamiona występów stypizowanych w art. 160 & 2 k.k., ma charakter wyłącznie polemiczny. Zgodzić należy się z tym sądem, że szczegółowo omówione przezeń</p>				

w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia dowody nie dawały podstaw do nie budzącego wątpliwości ustalenia o sprawstwie i winie obojga wymienionych w zakresie zarzucanych im czynów. Sąd ten stosując określoną przepisem art. 7 k.p.k. zasadę swobodnej oceny dowodów przeprowadził wszechstronną ich analizę, nie wykazującą błędów natury faktycznej czy logicznej oraz zgodną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Należy stwierdzić iż przedmiot ochrony w przypadku przestępstwa z art. 160 § 1 k.k. stanowi życie i zdrowie człowieka na etapie poprzedzającym naruszenie obu tych dóbr. Jak wiadomo, są one tak cenne, że trzeba je chronić nie tylko przed zachowaniami prowadzącymi do ich umyślnego lub nieumyślnego naruszenia, ale także przed takimi zachowaniami, które narażają je jedynie

- umyślnie lub nieumyślnie - na bezpośrednie niebezpieczeństwo.

Przestępstwo narażenia na niebezpieczeństwo w typie kwalifikowanym, o jakim mowa w art. 160 § 2 k.k. popełnić może jedynie ten, na kim ciąży obowiązek opieki nad osobą narażoną na niebezpieczeństwo. Jest to zatem przestępstwo indywidualne niewłaściwe.

Ta ostatnia przesłanka oczywiście została spełniona w niniejszej sprawie: oskarżeni D. D. (1) i R. D. mieli status tzw. gwaranta, a zatem tempore criminis mieli prawny, szczególny obowiązek zapobiegnięcia skutkowi, czyli powstaniu bezpośredniego niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia swoich dzieci.

Zachowanie sprawcy przestępstwa z art. 160 k.k. opisane jednak zostało za pomocą znamienia czasownikowego "naraża" (bez bliższej

charakterystyki).
Chodzi tutaj zatem o wszelkie zachowania, które można by określić jako powodowanie narażenia. Określenie to nie wskazuje żadnego skonkretyzowanego sposobu zachowania ani jakiegokolwiek czynności, która wywoływałaby stan narażenia człowieka na niebezpieczeństwo, lecz stanowi zbiorcze określenie dla wszystkich zachowań, które skutek taki mogą wywołać. W istocie zatem ustawodawca zwraca w pierwszej kolejności uwagę na konieczność występowania kauzalnego powiązania między podejmowanym przez podmiot zachowaniem a skutkiem w postaci wywołania stanu narażenia. Aby jednak podmiot mógł zostać uznany za sprawcę narażenia, jego zachowanie musi naruszać wynikające z wiedzy i doświadczenia reguły postępowania z takimi dobrami jak życie i zdrowie, stwarzając niedające się zaakceptować prawdopodobieństwo

ich naruszenia.
Zachowanie
podmiotu
odpowiadać musi
również
normatywnym
kryteriom
prawnokarnego
przypisania, których
spełnienie otwiera
dopiero możliwość
nadania mu statusu
sprawcy. Sprawcą
nie jest bowiem
każdy, kto
obiektywnie
przyczynia się do
narażenia, lecz
jedynie ten, kto
naraża na
niebezpieczeństwo
swoim
nieodpowiednim
(nieostrożnym)
zachowaniem.

Realizacja
znamienia narażenia
na bezpośrednie
niebezpieczeństwo
w warunkach art.
160 § 2 k.k. może
polegać zarówno na:

1. wywołaniu takiego
stanu,
2. jego zwiększeniu
lub
3. na jego
utrzymaniu, mimo
istnienia powinności
jego neutralizacji czy
choćby zmniejszenia
(w przypadku
zaniechania).

Obowiązkiem
gwaranta jest zatem
nie tylko podjęcie

działań
zapobiegających
wystąpieniu
konkretnego
niebezpieczeństwa
dla dobra
chronionego, ale
także podjęcie
wszelkich działań
zmierzących do
obniżenia stopnia
konkretnego
niebezpieczeństwa
dla dobra
istniejącego już w
chwili aktualizacji
obowiązku
działania. Tak
rozległy zakres
możliwości
wyczerpania
znamion tego
przestępstwa przez
gwaranta wynika z
samej treści jego
prawnego,
szczególnego
obowiązku wobec
dobra, którego
realizacja polega
nie tylko na
zapobieżeniu
pojawieniu się
konkretnego
niebezpieczeństwa
dla tego dobra, ale
także na podjęciu
wszelkich działań
zmierzących do
obniżenia stopnia
tego
niebezpieczeństwa
istniejącego już w
chwili aktualizacji
obowiązku (por. M.
Bielski,
Prawnokarne
przypisanie skutku
w postaci
konkretnego

narażenia na
niebezpieczeństwo –
uwagi na marginesie
post. SN z 3.6.2004
r., V KK 37/04,
PS 2005, Nr 4, s.
123–125 i s. 129;
zob. także M. Filar,
Lekarskie prawo
karne, Kraków
2000, s. 71
i n.). Należy
zatem stwierdzić,
iż do przypisania
skutku statuującego
realizację znamion
art. 160 § 2 KK
w formie działania,
aktywność gwaranta
musi wywołać lub co
najmniej zwiększyć
bezpośrednie
niebezpieczeństwo,
natomiast dla
przypisania tego
skutku zaniechaniu
gwaranta, niezbędne
jest stwierdzenie,
że bezpośrednie
niebezpieczeństwo
co najmniej nie
zostało zmniejszone,
a więc utrzymane,
z czego wynika, że
może być także w ten
sposób wywołane
lub zwiększone.

Istotne, że
przestępstwa
stypizowane w art.
160 § 1-3 k.k. mają
charakter skutkowy
(materialny) i należą
do kategorii
przestępstw z
konkretnego
narażenia na
niebezpieczeństwo.
Skutkiem jest w ich

przypadku
sprowadzenie przez
sprawcę określonego
stanu rzeczy, który
charakteryzuje się
tym, że towarzyszy
mu pewien
obiektywnie
istniejący potencjał
niebezpieczeństwa
utrąty życia albo
ciężkiego uszczerbku
na zdrowiu. Tak
ujęty skutek,
oznaczający
narażenie dobra
prawnego na
niebezpieczeństwo,
może (choć
oczywiście nie musi)
przerodzić się w
jego naruszenie.
Stan narażenia jest
bowiem
chronologicznie
wcześniejszy i - jako
taki - występuje na
przedpolu
naruszenia dobra
prawnego.
Przypisanie tak
ujętego skutku
wymaga
dwukrotnego
odniesienia się do
zagadnień
probabilistycznych,
tzn. do ustalenia, że -
po pierwsze - swoim
nieodpowiednim
zachowaniem
sprawca zwiększył
ponad społecznie
dopuszczalną miarę
prawdopodobieństwo
wystąpienia
negatywnego skutku
oraz że - po drugie
- skutek ów przybrał
postać realnego,

znaczącego wzrostu
niebezpieczeństwa
(tzn.
prawdopodobieństwa)
utrąty życia przez
inną osobę albo
wystąpienia
ciężkiego uszczerbku
na zdrowiu. Mówiąc
jeszcze inaczej -
negatywnie
oceniane
zachowanie sprawcy
realizuje znamiona
przestępstwa
stypizowanego w
art. 160 k.k., gdy
istotnie zwiększa
ono
prawdopodobieństwo
znaczącego wzrostu
niebezpieczeństwa
dla zdrowia i życia
człowieka.

W tej przedmiotowej
sprawie w ogóle
takiego stanu nie
uprawdopodobniono,
przyjmując w opisie
czynu zarzucanego
R. D. że przewoził
dzieci samochodem
będąc pod wpływem
alkoholu, zaś w
opisie czynu
zarzucanego D. D.
(1), że podawała
dzieciom leki
uspokajające bez
uzgodnienia z
lekarzem, co w
przypadku obojga
miało powodować
narażenie na
bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utrąty życia lub
zdrowia dzieci.
Odniesiono się

zatem wyłącznie wstępnie do zagadnienia probabilistycznego, a mianowicie wyłącznie do ustalenia nieodpowiedniego zachowania sprawców bez wskazania, w jaki sposób oskarżeni zwiększyli ponad społecznie dopuszczalną miarę prawdopodobieństwo wystąpienia negatywnego skutku oraz nie wykazując, że ów skutek przybrał postać realnego, znaczącego wzrostu niebezpieczeństwa (tzn. prawdopodobieństwa) utraty życia lub zdrowia przez inną osobę.

Skutek w postaci realnego i znaczącego wzrostu stopnia narażenia człowieka na bezpośrednio niebezpieczeństwo (należący do znamion art. 160 k.k.) może zostać przypisany nie tylko wtedy, gdy w przypadku zgodnego z prawem zachowania alternatywnego do tak ujętego skutku ponad wszelką wątpliwość nie doszłoby, ale także

wówczas - gdy nie mając pewności co do wartości kauzalnej owego zachowania - możemy jedynie stwierdzić, że w przypadku jego podjęcia prawdopodobieństwo tego, że realny i znaczący wzrost stopnia narażenia nie nastąpi, okazałoby się dostatecznie duże.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że w odniesieniu do oskarżonego R. D. :

- sąd rejonowy słusznie uznał, że brak jest dowodów potwierdzających zaistnienie sytuacji polegających na przewożeniu przez niego dzieci (małych czy też dorosłych) samochodem w stanie pod działaniem alkoholu (a więc co najmniej po użyciu alkoholu),

- widoczny jest brak jeszcze jednego, a koniecznego zdarzenia, które obiektywnie mogłoby - w powiązaniu ze stanem po użyciu alkoholu -

spowodować
narażenie na
wystąpienie
rozważanego
skutku.

Ogólnikowe
twierdzenie
dzielnicowego Ł.
M., że mieszkańcy
ulicy informowali
go o przewożeniu
dzieci samochodem
przez R. D. pod
wpływem alkoholu,
bez wskazania
personaliów tychże
informerów,
zasadnie zostało
potraktowane przez
sąd rejonowy jako
anonimowa
pogłoska. Natomiast
wzmianka o
prezentowaniu
takiego zachowania
przez ww. zawarta
w dokumentacji
Miejskiego Ośrodka
Pomocy Społecznej
w R. na karcie
4 akt i w
zeznaniach świadka
B. K. - pracownika
socjalnego MOPS,
mająca pochodzić
z przekazu żony
D. D. (1), nie
znalazła procesowej
akceptacji w
wyjaśnieniach tej
ostatniej. Sąd ten
trafnie wskazał na
brak obiektywnego
potwierdzenia
takich zdarzeń
zarówno przez
naocznych
świadków, jak i
przez dokonanie

zatrzymania ww. przez policję w trakcie realizowania czynności przewożenia dzieci, zbadanie stanu jego trzeźwości, ukaranie go za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie po użyciu alkoholu lub w stanie nietrzeźwości czy też za spowodowanie kolizji lub wypadku komunikacyjnego. Nie ma zatem racji skarżący podnosząc, że wskazane dowody wystarczały do poczynienia ustaleń pozytywnych w zakresie inkryminowanych ww. zachowań, oraz zarzucając zaniechanie powinności przesłuchania w toku przewodu sądowego sąsiadów rodziny D. na okoliczność tychże, bez bliższego skonkretyzowania którzy z nich takową wiedzę dysponowali.

Niezależnie od powyższego zauważyć trzeba, że sama nietrzeźwość osoby sprawującej opiekę nad dzieckiem w czasie kierowania pojazdem mechanicznym nie wystarcza do

stwierdzenia takiego stanu o jakim mowa w dyspozycji art.160 § 2 k.k. Niewątpliwie nietrzeźwość opiekuna, jednocześnie kierowcy auta przewożącego małoletnich pasażerów (czy też dorosłych) jest dalece niepożądana, ale sama w sobie takiego skutku nie stwarza. Może natomiast mieć znaczący wpływ na jakość opieki i w pewnych sytuacjach (choćby związanych z ruchem drogowym) potęgować zagrożenie. Nie ma podstaw do postawienia tezy by dziecko przewożone samochodem znajdowało się w stanie bezpośredniego zagrożenia. Co więcej taka teza byłaby sprzeczna z zasadami doświadczenia życiowego i zdrowym rozsądkiem.

Bezpośrednie zagrożenie będzie się materializowało dopiero wówczas gdy zaistnieje jakaś okoliczność, która zagrożenie uczyni bezpośrednim. Tak będzie gdy zaistnieje

np.
niebezpieczeństwo
kolizji z innym
pojazdem.
Oskarżyciel
publiczny nie
dowodził, że istniała
okoliczność
materializująca tak
właśnie rozumiany
stan zagrożenia.
W zarzucie aktu
oskarżenia
ograniczył się do
wskazania stanu pod
wpływem alkoholu
ojca dzieci, a
stan zagrożenia miał
wynikać z bliżej
nieokreślonego
zachowania
sprawcy.

Jak można
wnioskować z opisu
czynu zarzucanego
oskarżonemu R. D.,
oskarżyciel uznał, że
znamiona
przestępstwa z
art.160 § 2 k.k.
zostają wyczerpane
w sytuacji, gdy
sprawca w czasie
sprawowania opieki
nad dziećmi
kierował pojazdem
w stanie po
użyciu alkoholu.
Takie założenie stoi
jednak w jaskrawej
sprzeczności z
treścią przepisu
art.160 § 2 k.k..
Zgodnie bowiem
z jego dyspozycją
sprawca swoim
zachowaniem musi
narazić osobę, co do
której ciąży na nim

obowiązek opieki,
na bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utrąty życia lub
ciężkiego uszczerbku
na zdrowiu.
Przestępstwo to ma
bowiem charakter
skutkowy, a
skutkiem jest
właśnie owo
narażenie na
opisane
niebezpieczeństwo.
Co więcej narażenie
to musi być realne,
konkretne i wystąpić
bezpośrednio, a nie
gdy jest jedynie
hipotetyczne,
potencjalne.
Tymczasem
oskarżyciel nie
wskazał w opisie
czynu na czym to
niebezpieczeństwo
miałoby polegać.
(podobne
stanowisko zajął Sąd
Najwyższy w wyroku
z dnia 24 lutego
2010 roku w sprawie
III k 17/10 - lex).

Podkreślić należy, że
stan
niebezpieczeństwa
typizowany jako
skutek przestępstw
z art. 160 § 1-3
k.k. musi wiązać
się z bezpośrednim
zagrożeniem dla
życia lub zdrowia.
Niebezpieczeństwo
staje się zaś
bezpośrednie
wówczas, gdy
zachodzi sytuacja
niewymagająca dla

swojego dalszego rozwoju włączenia się w dany układ zdarzeń elementu dodatkowego, w szczególności zaś podjęcia ze strony sprawcy jakiegokolwiek działania dynamizującego ten układ w wyższym stopniu. Chodzi zatem wyłącznie o takie działania, które stwarzają konkretne, realne i natychmiastowe zagrożenie dla życia lub zdrowia ofiary. Określenie "bezpośrednie" wyklucza natomiast możliwość objęcia nim przypadków, w których niebezpieczeństwo wprawdzie istnieje, ale jego realizacja zależy od ewentualnych dalszych działań sprawcy bądź innych osób (zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 20 marca 2003 r., II AKA 18/03, KZS 2003, z. 7-8, poz. 69). Tak zdaje się rozumować rzecznik oskarżenia, który z samego przewożenia dzieci w stanie pod wpływem alkoholu wywodzi niebezpieczeństwo narażenia.

To, że spożyty alkohol może

wywołać zachowanie nieadekwatne do sytuacji, to jednak nie sposób przyjąć, że w każdym przypadku osoba kierująca samochodem i znajdująca się pod jego działaniem nie daje żadnych gwarancji należytego sprawowania pieczy nad małym dzieckiem i że w każdym takim przypadku ów stan opiekuna oznacza, że dziecko przebywa w okolicznościach niebezpiecznych dla życia i zdrowia.

Rozważane zachowanie oskarżonego R. D. gdyby faktycznie zaistniało (przypomnieć należy, że przewożenie dzieci samochodem nie znalazło potwierdzenia w przeprowadzonych dowodach) z pewnością byłoby niewłaściwe. Spoczywał na nim bowiem obowiązek troszczenia się o dzieci, a więc powinien zachować się odpowiedzialnie i przykładnie. Nie powodowałyby ono jednak odpowiedzialności

karnej czy
wykroczeniowej.

W wyniku
szczegółowej analizy
zeznań świadków B.
K. - pracownika
socjalnego MOPS w
R., E. D. - asystenta
rodziny, A. W. i K.
P. - kuratorów, Ł. M.
- dzielnicowego, sąd
pierwszej instancji
uznał za
udowodnioną jedną
sytuację, w której
oskarżona D. D.
(1) zaaplikowała
jednemu z
małoletnich dzieci
jedną ziołową
tabletkę
uspokajającą leku
o nazwie P..
Uzasadnienie skargi
apelacyjnej
przekonuje, że z
tym ustaleniem
zgodził się skarżący
prokurator,
kwestionując
natomiast ocenę
sądu orzekającego,
że takowe
zachowanie nie
skutkowało
narażeniem dziecka
(czy też dzieci)
na bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utruty życia albo
ciężkiego uszczerbku
na zdrowiu.
Dopuszczony na
etapie postępowania
odwoławczego z
urzędu dowód z
opinii biegłego
lekarza pediatry
potwierdził

rozumowanie tego sądu, że jednorazowe podanie jednej tabletki P. uspokajającego (suplementu diety do stosowania tylko dla osób dorosłych) zdrowemu dziecku w wieku 6, 7, 9 lat nie narażało takiego dziecka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (opinia karta 651 - 653).

Wobec powyższego prawidłowa jest konstatacja sądu merytorycznego, że oskarżeni D. D. (1) i R. D. nie wyczerpali znamion art. 160 & 2 k.k., gdyż ich działania, choć naruszyły wynikające z wiedzy i doświadczenia życiowego reguły ostrożności w postępowaniu z dziećmi, to nie doprowadziły jeszcze do sytuacji narażenia ich na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Nie zaistniały też okoliczności niebezpieczne dla zdrowia dzieci, dopuszczenie do

przebywania w których powodowałyby odpowiedzialność wyżej wymienionych za wykroczenie z art. 106 k.w.			
Wniosek			
wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku wobec oskarżonych D. D. (1) i R. D. i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek nie jest zasadny z przyczyn podanych powyżej. Brak było warunków z art. 437 & 2 k.p.k. do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania - nie zaistniała żadna z podstaw w nim wskazanych, a w szczególności wypadek z art. 454 & 1 k.p.k.			

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Uniewinnienie oskarżonych R. D. i D. D. (1) od popełnienia zarzucanych im czynów.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Wyrok słuszny. Zarzuty apelacyjne niezasadne.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
4.	Z uwagi na nieuwzględnienie apelacji prokuratora, na podstawie art. 636 & 1 k.p.k. wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciążono Skarb Państwa.	

2. i 3.	<p>Sąd odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońców oskarżonych R. D. i D. D. (1) ustanowionych z urzędu koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej im w postępowaniu odwoławczym, według stawek określonych w & 2 pkt. 1 w zw. z & 4 ust. 1 i 3 w zw. z & 17 ust. 2 pkt. 4, & 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 roku po. 1714).</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok uniewinniający	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana